

МАРИЯ

Остави ме (иска да избега)

ТРИТОН (пресреща я и спира)

Спомняш ли си оня момък,
Който първи път сърцето ти смути?
Ти бе младо хубаво момиче — роза
Цъфнала през ясна утрина на май,
Ти седеше на прозореца, обкичен
Целия с цветя. Из пътя мина момък
От далеч той идеше кат слънце светъл.
Тжнаникаше безгрижно песен той.
Ти подаде на прозореца глава —
Твоя поглед срещна неговия огнен,
Твоите бузи пламнаха и ти въздъхна
От дълбоко. От тогаз ти мир не знайше,
Неспокоен бе сънят ти, всека нощ
Ти мечтаеше по тоз незнаен момък.
Помниш ли, Мария?

МАРИЯ

Всеки ден аз чаках
Да го видя пак, но той се не завърна.
Мойте рози на прозореца без време
Свехнаха, червените им листица
Се изрониха едно след друго тихо,
Кървави петна се заалеха в пътя —
Капки кръв от мойто бежа те сърце.

ТРИТОНА

Спомняш ли си ти на сватбата деня?
Ти стоеше целата облечена във бело
До мъжа, с когото бежа те случайно
Сбрали. Черквата пълна бе с народ.
Пееше тържествен хор. Корони цветни
Увенчаваха ви — светнали от радост.
Всички млади гледаха ви с завист скрита.
И свещеника, когато ви поднесе
Чашата и дигна ти глава да пиеш,
Твоя поглед срещна огнения поглед
На незнаен гост, оня същи странен момък,
Който ти виде през майско невга утро.
В миг ти се смути, печално побледне
И едвам не падна. Помниш ли, Мария?